

[Wilhelm.]

på i ubegrænset tid. Det er fuldt tilladeligt efter det, der står her i §§ 8, 9 og 10. Jeg mener, at det er en direkte opfordring til at gøre sådan nogle ting. Jeg forventer, der bliver et vist indhug i arbejdsløsheden på grund af §§ 8, 9 og 10, men jeg synes ikke, det er særlig konstruktivt i hvert fald.

Med hensyn til kapitel 2-registreringer, det var altså dette her med erhvervsvirksomheder og arbejdsgiverforetagender og -foreninger osv., er der ingen adgang til at få oplysning om, hvad der er registreret på én selv. Så vidt jeg kan se, er der overhovedet i kapitel 2 ingen adgang til at få oplysninger om, hvad de har registreret inden for det kapitel, og det er klart utilfredsstillende. Hvorfor der pludselig i § 5 står, at man har ret til at få slettet urigtige oplysninger, er jeg ikke helt klar over, for hvordan i hede hule skulle man have mulighed for at få slettet urigtige oplysninger, når man ikke har adgang til at se dem?

Kapitel 4 om adresseringsbureauer osv. er kritiseret tidligere for muligheden, der ligger for selektiv reklame, og denne kritik deler vi også.

Kapitel 6 er vi højst betænkelige ved. Det er jo det her med udlandet. Når man især læser bemærkningerne om, hvordan dette skal fortolkes, er det jo sådan, at bare man lægger selve registeret syd for grænsen, så er det overhovedet ikke omfattet af denne lov.

Nu ved jeg af personlig erfaring, at CIA's personregister over danske borgere ligger i Frankfurt am Main, og det vil altså sige, at selv om man havde den illusion, at man kunne kontrollere, hvad dette foretagende laver her i landet, så ville det slet ikke være omfattet af loven. Der er altså andre, der måske ikke i princippet er så svært kontrollable som CIA, men som heller ikke er omfattet af loven, hvis bare de lægger registeret syd for grænsen eller øst for grænsen eller vest for grænsen – eller nord for grænsen, for nu at være neutral.

At ministeren efter § 19, stk. 4, skulle have en så at sige blankoveksel på at sætte alle bestemmelser ud af kraft med hensyn til, hvad der skal kræves af oplysninger til udenlandsk brug, bliver i hvert fald ikke med VS' velsignelse. Og det er ikke kun den nuværende justitsminister, vi mangler tilliden til på dette område, det vil vi mangle til enhver justitsminister. En sådan blankoveksel får man ikke med vores velsignelse.

Generelt om dette forslag: det er vigtigt, mener vi, at private registre ikke får lov at benytte CPR-numre. Det er CPR-numrene, der er nøglen til samkøring både af private registre indbyrdes og af oplysningerne i private og i offentlige registre, og det må efter vores mening for næsten enhver pris undgås.

Det andet forslag om de offentlige registre er langt fra tilfredsstillende og på visse punkter en direkte forringelse. Man kan for det første spørge sig, hvorfor det egentlig kun skal være edb-registre. Edb-registre har ganske vist den særlige egenskab, at samkøring af store, systematiske ting bliver særlig nem, og det gør dem farlige, men det er da også det eneste, der er specielt ved edb-teknikken. Ellers er det jo lige så galt med de håndlavede registre; de kan ligesåvel misbruges.

Jeg kan se, at jeg ikke når alle de indvendinger, jeg har mod dette, så det må vi komme med senere, men kun en enkelt ting. Der står i bemærkningerne, at der på ét punkt er et absolut forbud imod registrering, og det er med hensyn til politiske forhold, man ikke må registrere på personer. Det passer jo ikke engang. Det fremgår klart og tydeligt, at undtagelsesparagraffen – det er § 30 – der undtager politiets og militærets efterretningstjeneste, også undtager dem på dette område, der siger, at man ikke må registrere politiske forhold, og i det hele taget undtager dem fra alle lovens bestemmelser, også bestemmelsen om, at man har adgang til at se, hvad der er registreret på én.

Der var mange andre ting ved dette forslag, som vi ikke når at omtale nu. Det skel, man har hentet fra Koktvedgaard og overtaget fra registreringsudvalgets betænkning og nu sat ind i lovforslaget, i sin konsekvens i hvert fald, altså skellet mellem almindelige tavshedsforskrifter og specielle tavshedsforskrifter, har en ren klassekarakter i udnyttelsen her, når man vurderer det på den måde, at skattemyndighedernes tavshedsforskrifter er de specielle, det er dem, man skal respektere, medens sociale myndigheders tavshedsforskrifter er de almindelige, det er dem, man ikke behøver at respektere. Det er klart, hvem der er klienter hos skattemyndighederne med vigtige oplysninger, og det er lige så klart, hvem det er klassemæssigt, der er klienter hos de sociale myndigheder med vigtige oplysninger.

Om retsforbundets forslag må jeg sige åbent, at vi ikke har nået en tilstrækkelig grundig og